

Nederlandse 'godzoekers' in Europa, deel 2

Leo Fijen, eindredacteur/presentator van RKK Kruispunt, heeft een nieuw boek geschreven: *'Ik wil dat je leeft'*. Het is in veel opzichten de weergave in boekvorm van de televisieserie uit 2005, waarin hij religieuzen ontmoette in Jutland, België en Assisi. Volgens Fijen weten veel mensen *'de bron'* niet meer te vinden en raken ze de bezieling in hun werk, kerk en persoonlijk leven kwijt. Hij reist langs Nederlandse *'godzoekers'* in Europa en gaat met hen op zoek naar de bron die leven geeft. Hij praat met hen over de ommekeer in hun leven, over de kern van hun bestaan en over de zoektocht naar nieuwe bezieling na een periode van crisis en confrontatie. Dit boek formuleert tien leefregels om de bezieling terug te vinden en een vrij mens te worden die kiest voor het leven.

De inleiding verduidelijkt de herkomst van de titel. Hierin vertelt Leo Fijen over zijn ontmoeting met Gabriëlla Liesen, een Nederlandse trappistin, die is ingetreden in de abdij van Onze Lieve Vrouw van Nazareth te Brecht. Zij was ernstig ziek door een hersenvliesontsteking en wist niet of ze ooit nog normaal kon praten. Soms dacht ze dat ze gek ging worden. Tot die ene nacht dat een verpleegkundige haar injecties gaf tegen de ziekte en zich over haar heen boog. Er werd niets gezegd, zijn ogen vonden haar ogen. Zijn ogen vertelden zwijgend de belangrijkste boodschap van haar leven: *'Leef, leef, ik wil dat je leeft'*. Gabriëlla Liesen maakt het Leo Fijen een beetje lastig door op te merken: *'Waarom stel je voortdurend vragen, waarom laat je de stilte niet toe en waarom richt je niet al je aandacht op het plukken van de lindebloesem?'* Vervolgens stelt ze hem voor om voortaan in stilte de lindebloesem te plukken. Hij probeert het nog met: *'Ik ben nieuwsgierig naar uw leven'*, waarop zij zegt: *'Mijn leven is het hier en nu en dat betekent met alle aandacht lindebloesem plukken'*. Dan vertelt ze over haar oudere medezusters, die haar in hun stille aanwezigheid ondersteunen. Dat kan zonder woorden, want zo zegt zuster Gabriëlla: *'ze zijn zo verbonden met de Heer dat hun hart, zonder woorden en in stilte, mijn hart vindt en raakt. Mijn valkuilen, illusies en blinde vlekken worden door hun hart blootgelegd. Ze nemen het duister in en rond me met hun hart weg, verslinden dat als het ware. Ze geven mijn hart zijn vrijheid terug en doen me inzien wat er echt in mijn hart gebeurt. En ze zorgen ervoor dat de echte vragen vanzelf komen.'*

Rebekka Willekes is Trappistin in priorij Klarland te Bocholt, ze was arts en heeft een protestantse achtergrond. De overgang naar het katholicisme viel haar tegen: Ze bleek te zeer gehecht aan haar kerk, aan de aandacht daar voor de bijbel en aan de democratische organisatievorm. Ze heeft moeite met het hiërarchisch mannenbolwerk dat de rooms-katholieke kerk ook en vooral is. Ze vertelt: *'Op een gegeven moment komt je leven op een kruispunt. Ik was arts op een consultatiebureau, ik studeerde theologie, ik woonde op een mooie zolderverdieping en voelde me thuis met een mooie vriendenkring in Utrecht. Ik had een ideaal leven, maar het was niet genoeg. Misschien was er wel een verlangen dat dieper ging dan werk, studie, woning, vrienden en kerk. Dat is een verlangen naar God. En ik kan tot op de dag van vandaag niet precies uitleggen wat dat is.'*

Er wordt nog een derde Trappistin geportretteerd: Theresa Brenninkmeijer, die in Jutland een convent leidt met veel jonge zusters uit alle delen van de wereld. En er komen twee mannelijke religieuzen aan het woord: een Norbertijn in Grimbergen en een Franciscan in Assisi.

Het boek eindigt bij Pius Drijvers ocsa, die Fijen een brief had geschreven omdat hij vond dat de conclusies in zijn vorige boek concreter en praktischer hadden moeten zijn. In het slothoofdstuk formuleren Fijen en Drijvers samen tien wegen om uit een crisis op te staan en de bron in het leven weer te vinden. In ditzelfde hoofdstuk brengt Fijen een ode aan het licht,

dat hij ten diepste als goddelijk ervaart: *Licht dat wordt uitgestort, dat neerdaalt, dat streelt en aait, dat sterker is dan kou en wind, dat door geen muur is te stoppen, dat licht ervaar ik als Gods aanwezigheid. Ik ben in Hem, Hij is in mij. Dat is letterlijk met alles en allen verbonden zijn, dat is voelen dat alles gaat stromen en tintelen, dat juichen dat het leven wint, dat is een diepe verbondenheid met de bron van alle leven.*

Dit is Fijen's vierde 'kloosterboek'. Eerder zijn verschenen: *Hoe word ik gelukkig? - Levenswijsheid uit de kloosters*, *De reis van je hoofd naar je hart - Leefregels voor het bestaan van alledag* en *Wandelen met God rond abdijen*. Fijen heeft inmiddels in veel abdijen gastvrijheid genoten en hij is goed vertrouwd met de *ins* en *outs* van contemplatief religieus leven. Desondanks toont Fijen zich nog steeds ontvankelijk voor iedere individuele religieus/ze die op zijn weg komt. Wel sluipt er soms een gekunstelde naïviteit in de vraagstelling, een vragen naar de bekende weg. Dat verschijnsel manifesteert zich overigens nadrukkelijker in de televisie-uitzendingen dan in het boek.

Leo Fijen: <i>'Ik wil dat je leeft'</i> . ISBN 90 779 4221 1 Uitgeverij: Ten Have. Prijs: 14,90 Euro
--